

Hur kom det sig att du hamnade HÄR?

Från tyskt sjukhus till svensk glesbygdssjukstuga.

I drygt 3 år hade jag jobbat på den invärtesmedicinska avdelningen av ett tyskt sjukhus. Det kändes tyngre och tyngre att stå ut med 60-timmars-veckor, ingen chans till att få någon form av kompledighet, 24-timmars-pass där man gick hem med minus och svettiga uppvaknanden efter jourarna eftersom man i halvdrömmen kom på saker man hade glömt göra i den pressade arbetsituationen. Dessutom rådde det en stark ekonomisk styrning där det även tillhörde vardagen att utföra vissa undersökningar inte för att hjälpa patienten men för att kunna sätta en till diagnos för att få mer ersättning för det vinstdrivna kapitalbolaget man jobbade åt.

Så här hade jag inte tänkt mig läkaryrket. Tyvärr verkade situationen lika eländig på många ställen i landet som jag fick veta av mina studiekamrater. Då var det ganska välkommen med *en* information på en jobbmässa i Hamburg om att jobba som läkare i Sverige. Redan som barn hade jag många gånger varit på besök hos väldigt kära svenska vänner på deras sommarställe i Småland och hade blivit kär i den underbara naturen och den avslappnade och hjärtliga miljön. Längre upp norr än Stockholm hade jag dock aldrig kommit.

Där på mässan hörde jag för första gången talas om sjukstugor och förstod mig väl inte helt på begreppet och hur det skulle se ut. Men att jobba i Lappland och på ett litet ställe där man tar hand om allt från det vanliga till akuta tillstånd och även har några vårdplatser lät ganska intressant. Redan på vägen tillbaka från mässan kände jag mig nästan säkert på att jag ville våga steget. Jag blev inbjuden att titta på några sjukstugor i Södra Lappland och eftersom jag undrade hur det känns med väldigt kalla snörika vintrar och bara några timmar dagsljus bestämde jag mig för att flyga upp mitt i december. I Åsele var jag bara en eftermiddag (solen hade såklart redan hunnit gå ned) och jag såg inte så särskild mycket av själva orten.

Tillbaka hemma blev det ganska svårt att bestämma sig. Till slut var det nog främst Åseles ”centrala” läge som gjorde att vi ville flytta dit.

På sommaren flög *vi* upp igen för att titta på några hus och åh, vad glad jag blev när vi körde mot Åsele för här var det verkligen underbart – en så naturligt, vackert och storslagen landskap. Vi hade ju inte sett så mycket av omgivningen är vi hade varit där på vintern men nu i solljust var det verkligen fantastiskt. Vi köpte ett hus (ett eget hus, det hade känts långt bort i framtidsplaneringen i Tyskland men i Lappland blev det plötsligt möjligt) och redan nästa månaden flyttade vi in. Språkkursen sponsrades av arbetsgivaren och samtidigt lärde vi oss hur det svenska hälsosystemet fungerar.

I början kändes det lite konstigt att de flesta i orten visste vem vi var men vi inte riktigt kände någon. Men vilken skillnad det var från att jobba anonymt på en sjukhusavdelning i en medelstor stad i Tyskland. Här blev man väldigt varmt välkomnad, till och med från patienterna som hoppades att vi trivdes bra och och att vi skulle stanna länge. Och nästan alla var vi grannar med ;-)

Och erfarenheten att jobba i teamet på sjukstugan var helt fantastiskt. Jag var väldigt imponerad hur otroligt mycket kunskap det finns och hur självständigt yrkesgrupperna jobbade och hur alla verkligen hade som mål att allt fungerar så bra som möjligt för patienterna. Kreativa lösningar var på dagordningen (oftast hittat på fikarasten), beslutsvägarna var korta och effektiva och man hade en väldigt positiv gemensam anda.

Jag kan nog säga att det här har varit mitt bästa beslut. Och jag tror att jag aldrig komma ångra det. Visst, även här börjar saker förändras, först hälsoval och härnäst diagnokodbaserad ersättning - både saker som jag har sett dåliga exemplen av i Tyskland - och ja, jag tycker att det är skrämmande att det verka blir mer och mer central och ekonomisk styrning, men på något sätt har jag en stark

hopp att det blir en bra svenskt lösning för även de här problemen.

En annan sak som jag tycker är väldigt positiv med att jobba på en sjukstuga är att jobbet är så mångsidigt. Man gör fler saker än i storstadsvårdcentraler, och väldigt ofta får man uppleva den stora tillfredsställelsen med att behandla patienten klar på plats. Antingen på grund av den goda uppbackningen från de olika jourlinjerna på sjukhuset och lasarettet eller tack vare den extra utrustningen som finns på plats som telemedicin eller till exempel ultraljudsapparaten.

Inte bara för det ser jag mycket fram emot till årsmötet som Glesbygdsmedicinska föreningen arrangerar den 17-18 april i Vilhelmina, där det bland många andra spännande teman även blir information och diskussion om ultraljud i allmänläkarnas händer samt praktiska workshops.